

Ο γλάρος

και

η πέτρα

Από τον Γιάννη Χαριτάντη

όλα τα σχέδια του διηγήματος είναι φιλοτεχνημένα από τον Θάνο Δημογιαννόπουλο.

*Κάπως έτσι ξεκίνησε εκείνη η ιστορία,
χάραμα καλοκαιριού, σε μια όμορφη
ελληνική ακρογιαλιά.*

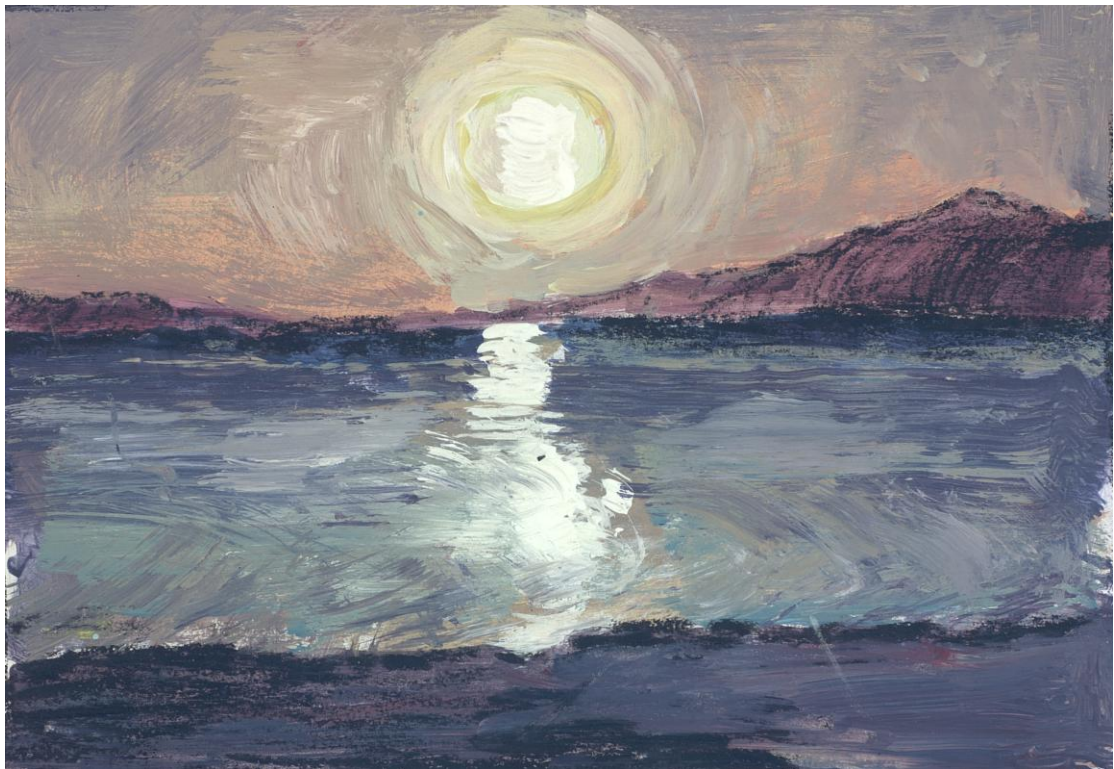
*– Φαίνεσαι πολύ περίεργος. Δεν μου
μοιάζεις για πουλί !*

– Πώς...άκουσα καλά;

– Λέω..., δεν μου μοιάζεις για πουλί !

*– Μπορεί και να μην είμαι, ποιός
ξέρει... Όμως, ποιός είσαι που μου μιλάς;*

Από βραδύς ο αέρας είχε καταλαγιάσει νωρίς, αφήνοντας διακριτικά τη θάλασσα να χαϊδολογιέται με την αμμουδιά, ώσπου, αυτή πλανεμένη αποκοιμήθηκε. Ούτε καν υποψία από φλοίσβο. Μόλις που έσκαγε λίγο κυματάκι πάνω στην άμμο, μόνο και μόνο για να θυμίζει πως υπήρχε.

Άλλο που δεν ήθελε και ο πρωινός ήλιος να λούσει την παραλία με άπλετο χρυσαφένιο φως.

Κι όπως το φως έπεφτε ξυστά, ίσα-ίσα με τη γη, γιγάντωνε τις σκιές από το κάθε πετραδάκι. Να έβλεπες τότε το πως ξεγελιότανε ο κάθε κόκκος άμμου που νόμιζε πως ξαφνικά γίνηκε χρυσαφένιος βράχος και βάλλονταν να ξεγελάσει τη φύση επιστρέφοντας το φως σαν μικρός ήλιος. Ήταν το ευχαριστώ του, με το δικό του τρόπο. Τέτοιες εικόνες δεν μπορούν να περιγραφτούν ούτε με λόγια, αλλ' ούτε και με φωτογραφίες, για να μπορεί το μυστήριο αυτό να φανερώνεται, πάντα ζωντανό, μόνο στα μάτια.

Τὴν ευκαιρία αὐτὴ ἔφαχνε κι ὁ γλάρος, που σκέφτηκε νὰ κάνει τὴν πρωινὴ του βόλτα πάνω στὴν ἀπᾶτητη υγρὴ ἀμμουδιά, ὅπως πάντα συνήθιζε νὰ κάνει.

Και με τὴν τέχνη, που ἀπὸ τοὺς προγόνους του γνώριζε, κατέγραφε ἕνα-ἕνα τὰ βήματά του πάνω στὴν ἄμμο. Τρεῖς γραμμούλες ἦταν ἡ υπογραφή του, που μ' αὐτὴν σχεδιάζε, πατημασιὰ-πατημασιὰ, τὴν παραλία.

Κι έτσι, καθώς αμέριμνος προχωρούσε,
ένα σιρίτι από δικές του υπογραφές
απλώνονταν πίσω του.

Ο τόπος αυτός ήταν δικός του και έπρεπε να
τον σημαδέψει με την παρουσία του.

Κάποια στιγμή κοντοστάθηκε κοιτάζοντας προς την Ανατολή.

Μια μέρα ακόμα γεμάτη με φως γέμιζε με εικόνες τα μάτια του. Υπάρχω, σκέφτηκε, κι αυτό τον γέμισε με χαρά. Πώς μπορούσε να μην πει κι εκείνος το δικό του ευχαριστώ για το θείο δώρο !!! Μπορεί να μην ήξερε ποιόν ευχαριστούσε, έπρεπε, όμως, να δείξει την ευγνωμοσύνη του.

– Υπάρχω, και σ' ευχαριστώ...

σ' ευχαριστώ!!!

έκρωξε με όλη τη δύναμη της φωνής του,
τόσο, που ακούστηκε σε όλη την παραλία.

Όμως πριν καν τελειώσει το ευχαριστώ
του, νά 'σου πάλι η ίδια απρόσμενη φωνή.

– Μου φαίνεται πως μονολογείς, και
είσαι και απρόσεκτος.

Ο Γλάρος κοίταξε απορημένος γύρω του, κι
αναρωτήθηκε.

– Μα ποιός είσαι, που μου μιλάς, και
δεν μπορώ να σε δω;

Η φωνή συνέχισε να ακούγεται κοντά του,
πολύ κοντά του, ήρεμα.

– Τι κρίμα που σου φαίνομαι τόσο
ασήμαντη. Τόσην ώρα με πατάς με το
πόδι σου και ούτε που με πρόσεξες.

Ξαφνιασμένος, και χωρίς να περιμένει κάτι τέτοιο, παραμέρισε απολογούμενος.

– Οχ... συγχώρα με, πετρούλα. Μ' είχε τόσο μαγέφει ο ήλιος που δεν έβλεπα τίποτα άλλο γύρω μου. Συγχώρα με.

Η πέτρα του έδειξε αμέσως την κατανόησή της.

– Σε καταλαβαίνω πολύ καλά. Δεν είσαι ο μόνος που μαγεύεται από τον ήλιο. Κάνε όμως πιο δίπλα, να χαρώ κι εγώ λιγάκι το φως.

Ο γλάρος τά 'χασε προς στιγμή.

Πώς μπόρεσε να είναι τόσο απρόσεκτος; Από την άλλη πάλι, πρώτη φορά του έτυχε να του μιλάει και να διαμαρτύρεται μια πέτρα.

Παραμέρισε λίγο, και έσκυψε προσεκτικά
επάνω στην πέτρα.

Μια ανάσα ανακούφισης ακούστηκε
από χαμηλά, και μετά πάλι η ίδια
φωνή.

- Καλύτερα είμαστε έτσι, δεν νομίζεις;
- Ναι... αλλά πρώτη φορά μου
τυχαίνει να μου μιλάει μια πέτρα.
Τά 'χω χαμένα!

– Κι εμένα πρώτη φορά μού 'τυχε να μιλάω σ' ένα πουλί. Είπες, όμως, ότι μπορεί να μην είσαι και πουλί.

– Χαίρομαι που μου μιλάς, πετρούλα. Μου ήρθαν όμως όλα τόσο απότομα και δεν σου κρύβω πως τρόμαξα.

Όμως, πραγματικά χάρηκε ο γλάρος που του μίλαγε η πέτρα και δεν το έκρυβε. Έμεινε για λίγο κοιτάζοντας την που κι εκείνη χαίρονταν τον ήλιο. Αλλά και της πέτρας της άρεσε που ο γλάρος καταδέχτηκε να της μιλήσει. Τον τελευταίο καιρό μόνο με το κύμα μίλαγε, αλλά το έβρισκε να είναι πολύ μονότονο. Ο γλάρος φάνηκε να την ενδιαφέρει περισσότερο.

– Όστε, πρώτη φορά σου τυχαίνει να σου μιλάει μια πέτρα;

– Ναι, πρώτη φορά, και δεν θέλω να χάσω την ευκαιρία αυτή.

Ήταν πια φανερό πως και οι δυο ψάχνανε για κουβέντα και πως ο ένας ήθελε να μάθει πολλά από τον άλλο.

– Ξέρεις, πετρούλα, νόμιζα πως τα άψυχα δεν μιλούν.

– Άλλο και τούτο. Ποιά άψυχα, καλέ.
Τίποτα δεν είναι άψυχο! Όλα όσα
φωτίζει ο ήλιος έχουν ψυχή και μιλούν,
αρκεί να έχεις αυτιά, για να τ' ακούσεις.

Ο γλάρος που περηφανευόταν για την ακοή
του, αφού μπορούσε να ακούει ακόμα και
τα αμίλητα ψάρια μέσα στο νερό, απάντησε
όλο καμάρι.

– Όσο γι' αυτιά, κυρά πέτρα..., είμαι
όλος αυτιά, αλλά και διάθεση, για να σ'
ακούσω.

– Και... αφού είναι έτσι, τι θα ήθελες να
μάθεις;

Μια πέτρα στη μέση μιας απέραντης
παραλίας κι ένας γλάρος δίπλα της, κάτω
από άλλες συνθήκες θα μπορούσε να είναι
μια συνηθισμένη εικόνα. Μια πέτρα όμως
που να μιλάει και ένα πουλί που να είναι
πρόθυμο να ακούσει ήταν κάτι που δεν είχε
καταγραφτεί άλλη φορά σ' εκείνη την
παραλία.

– Θα ήθελα να μου πεις ποιά είσαι και
πώς βρέθηκες εδώ μόνη. Έχω την
περιέργεια να μάθω τι σημαντικό θα
μπορούσε να μου πει μια πέτρα.

– Μα εσύ πέρα από απρόσεκτος γίνεσαι
τώρα και προσβλητικός και αυτό με
πειράζει ακόμα περισσότερο.

Ο γλάρος ένιωσε τέτοια αμηχανία. Ήταν η
δεύτερη φορά που βρέθηκε χωρίς
επιχειρήματα, στη σύντομη συνάντησή του
με την πέτρα.

– Σε καταλαβαίνω, γείτονα. Δεν είναι η
πρώτη φορά που με αγνοούν. Έτσι
σκέφτονται όλοι οι περαστικοί. Γι' αυτό
από την πρώτη στιγμή δεν σε είδα σαν
πουλί, αλλά σαν έναν περαστικό.

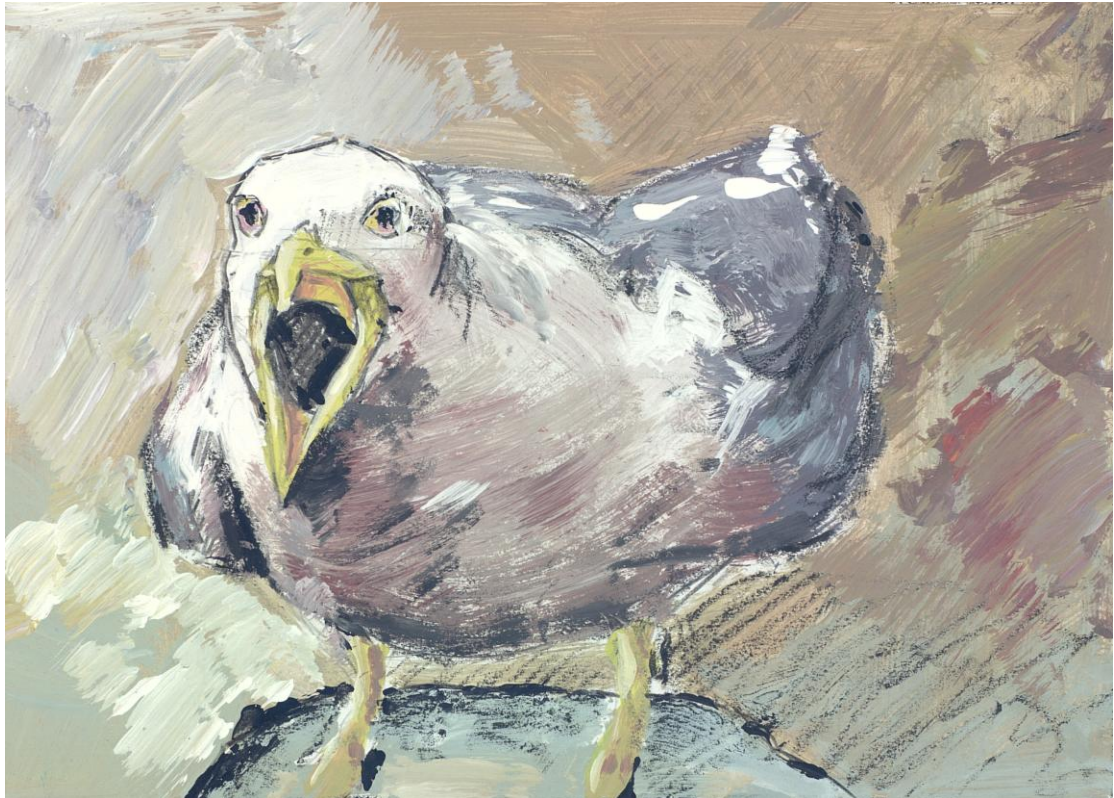
– *Και τι είναι να είσαι περαστικός;*

– Ένας περαστικός δεν μπορεί να δει μακριά στο χρόνο, ούτε μπρός ούτε πίσω. Δεν μπορεί ακόμα να καταλάβει ποια είναι η δουλειά του χρόνου. Αλλά και δεν τον νοιάζει. Είναι, δηλαδή, κάτι σαν τουρίστας σ' αυτήν την παραλία που οι πατημασιές του σβήνουν αμέσως μόλις απομακρυνθεί λίγο.

Τί ήταν πάλι αυτό που του είπε η πέτρα !
Τύρισε πίσω και κοίταξε τη διαδρομή του
μέχρις εκεί. Δεν υπήρχε καμιά από τις
πατημασιές του πάνω στην αμμουδιά.
Εκείνον, άραγε, φωτογράφιζε η πέτρα;
Από τη μια στιγμή στην άλλη και πριν
καλά-καλά να γνωριστούν, η πέτρα του
έβαλε να σκεφτεί πράγματα πρωτόγνωρα.

– Δεν φαντάζομαι να το εννοείς ότι εγώ
είμαι περαστικός,

απάντησε ο γλάρος στην πέτρα, θυμωμένος.

Κοίταξε, όμως, πάλι προς τα πίσω του και
δεν μπόρεσε να διακρίνει τις πατημασιές
που μόλις πριν από λίγο άφησε στην άμμο.
Λες να είχε δίκαιο η πέτρα; Καλύτερα,
σκέφτηκε, θα ήταν να την πάρει στα
σοβαρά.

– Εσύ θα αποφασίσεις αν θέλεις να είσαι περαστικός ή όχι. Δεν βλέπω το λόγο, όμως, να θυμώνεις.

– Ποτέ μου δεν σκέφτηκα ότι μπορεί να είμαι περαστικός σ' αυτόν τον τόπο που τον γνωρίζω βήμα προς βήμα. Εδώ γεννήθηκα εγώ, και εδώ έχω μεγαλώσει τα γλαρόπουλά μου. Ο τόπος αυτός είναι δικός μου.

Η πέτρα τον άκουσε με μεγάλη κατανόηση. Ήταν, τουλάχιστον, ειλικρινής.

– Έτσι πιστεύει ο κάθε περαστικός. Σκέφτηκες, όμως, ποτέ πόσοι διαβήκανε αυτόν τον τόπο πριν από εσένα. Εγώ σε θυμάμαι εδώ μόνον λίγα καινούργια φρεγγάρια.

– Δηλαδή, εσύ υπήρχες εδώ και πριν
από εμένα;

ρώτησε γεμάτος απορία ο γλάρος.

– Αν δεν βιάζεσαι θα σ' απαντήσω.
Είσαι τυχερός που έχει άμπωτη και δεν
με σκεπάζει το κύμα και έτσι μπορώ και
σου μιλάω.

– Κάνε, λοιπόν, σύντομα.
Σου ξαναλέω πως δεν θέλω να χάσω
αυτήν την ευκαιρία.

Ωραία θα ήταν, σκέφτηκε η πέτρα, να
ξεδίπλωνε μερικά πράγματα από τα όσα
ήξερε, αλλά, και μήπως θα την
καταλάβαινε ο συνομιλητής της. Ένα πουλί
νοιάζεται μόνο για το σήμερα, αφού οι
ανατολές του πάνω στη γη είναι λίγες. Όσο
όμως η πέτρα δειλίαζε να μιλήσει, ο γλάρος
ανυπομονούσε και ήθελε ν' ακούσει.

– Μη με βασανίζεις τόσο. Όπως δείχνουν τα πράγματα, σήμερα ξημέρωσε για μένα μια άλλη μέρα. Φαίνεται πως εσύ γνωρίζεις πολλά, κι εγώ θέλω να σ' ακούσω.

– Εντάξει... αλλά πες μου από πού θέλεις ν' αρχίσω.

Ο γλάρος είχε έτοιμη την απάντηση.

– Από εκεί που αρχίζει το ταξίδι σου.

Η πέτρα χαμογέλασε. Είχε δίκαιο όταν είπε ότι ο γλάρος ήταν περαστικός και δεν καταλάβαινε το βάθος του χρόνου.

– Ούτε κι εγώ θυμάμαι, γείτονα, πότε αρχίζει το ταξίδι μου. Θυμάμαι όμως ότι κάποτε ήμουν ένας μεγάλος γρανιτένιος βράχος στη άκρη αυτής της παραλίας.

Άντε τώρα που θα πίστευε ο γλάρος πως η
τοσοδούλα πέτρα ήταν κάποτε ένας
βράχος!

– Σίγουρα υπερβάλλεις. Βράχος εσύ;
Και πώς κατάντησες έτσι;

– Αυτό είναι η δουλειά του χρόνου. Ο χρόνος δεν αφήνει τίποτα χωρίς να το αλλάζει, εκτός από τον εαυτό του.

– *Και γιατί αυτό;*

Τώρα η πέτρα ήταν που είχε έτοιμη την απάντηση.

– Για να μπορεί ο ήλιος να ξεκινάει κάθε μέρα ένα καινούργιο ταξίδι σε μια διαφορετική γη.

– *Περίεργα πράγματα μου λες, πετρούλα. Κι εσύ πώς κατάλαβες ότι αυτή είναι η δουλειά του χρόνου;*

– Κοιτάζοντας κάθε μέρα την εικόνα μου όπως καθρεφτίζονταν μέσα στη θάλασσα.

Βέβαια, αυτά τα πράγματα ήταν δύσκολα να τα καταλάβει ένας γλάρος.

Όχι πως δεν έβλεπε την εικόνα του στο νερό καθώς πετούσε πάνω από τη θάλασσα,

ποτέ του όμως δεν φαντάστηκε πως μπορεί να γίνεται όπως του τα έλεγε η πέτρα.

– Θα μου επιτρέψεις, πετρούλα, να διαφωνήσω μαζί σου. Εγώ ποτέ μου δεν είδα τον εαυτό μου να μικραίνει όπως εσύ. Κάθε μέρα γίνομαι όλο και πιο δυνατός. Μου φαίνεται πως θα κερδίσω το τόπο όλο.

– Ναι..., δεν μου λες ψέματα. Έτσι, όμως, φαντάζομαι πως θα πίστευε και ο πατέρας σου.

Τα πράγματα άρχισαν να σοβαρεύουν. Το υπονοούμενο ήταν ξεκάθαρο, δύσκολο όμως να γίνει πιστευτό.

– Σαν να καταλαβαίνω τι θέλεις να πεις, πετρούλα. Αν όμως είναι έτσι όπως τα λες, τότε, ο κόσμος δεν θα ήταν τόσο ωραίος.

– Πραγματικά είναι ωραίος, και αυτό είναι η δουλειά του ήλιου.

– Δηλαδή, εκτός απ' τη δουλειά του χρόνου, γνωρίζεις και τη δουλειά του ήλιου;

– Και να μην ήθελα να μάθω, τόσο καιρό που βρίσκομαι εδώ, γνώρισα πολλά.

– Τότε πες μου, ποιά είναι η δουλειά του ήλιου;

Η πέτρα δεν έχασε την ευκαιρία. Αυτά τα πράγματα τα γνώριζε καλά.

– Μα δεν σου είπα ότι ο ήλιος θέλει να κάνει κάθε μέρα ένα καινούργιο ταξίδι; Αυτό το ταξίδι όμως πρέπει να είναι και όμορφο. Και για να γίνει το ταξίδι όμορφο πρέπει πρώτα να στέλνει το φως, για να μαγεύει τη φύση.

– Το φως;

- Γιατί απορείς; Εσύ δεν μου είπες προηγουμένως ότι σε μάγεψε το φως; έχεις ακούσει ποτέ κανέναν να σου πει ότι τον μάγεψε το σκοτάδι;
- Όχι, δεν άκουσα κανέναν, αλλά όπως τα λες είναι σαν να μας ξεγελάει το φως.
- Κάπως έτσι γίνεται. Κι απ' ό,τι κατάλαβα, έτσι πρέπει να γίνεται. Μόνον έτσι μπορεί και γίνεται όμορφο το ταξίδι του ήλιου, αλλά και το δικό μας ταξίδι.

Ο γλάρος άρχισε να μπερδεύεται. Έκανε μια στροφή γύρω από τον εαυτό του, τίναξε δυο τρεις φορές το κεφάλι του προς τα πίσω, σαν να ήθελε να διαπιστώσει ότι ήταν ξύπνιος, αλλά δεν σκέφτηκε καθόλου να διακόψει την κουβέντα. Μια τυχαία συνάντηση, που ξεκίνησε από μια παρεξήγηση, κατέληξε σε σκέψεις που δεν θα μπορούσε ποτέ να διαανοηθεί.

– Λοιπόν, κυρα-πετρούλα. Σαν να με οδηγείς στα βαθιά και δυσκολεύομαι να σε καταλάβω. Να τα πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά. Έχεις ανακατέψει το χρόνο με τον ήλιο και με το φως. Κι εμένα σε τι με αφορούν όλα αυτά;

– Μα προηγουμένως θύμωσες με τη σκέψη ότι μπορεί να είσαι περαστικός.

– Νά 'το πάλι. Γύρω-γύρω το πας. Πώς έμπλεξες πάλι στη συζήτηση μας το ``περαστικός``;

– Έχεις δίκαιο. Ήταν δικό μου λάθος να ανοίξω αυτήν την κουβέντα. Δείχνεις σαν να μη θέλεις να καταλάβεις.

– Όχι πως δεν θέλω να καταλάβω. Εγώ, όμως, μπορώ να καταλάβω με το δικό μου τρόπο. Δεν έχω το ίδιο ταξίδι μαζί σου επάνω σ' αυτόν τον τόπο.

– Δηλαδή;

– Δηλαδή, όπως και μόνη σου είπες, εσύ έχεις ένα μακρύ ταξίδι και μεγάλη υπομονή. Το δικό μου ταξίδι, όμως είναι σύντομο. Αν το δούμε έτσι, μπορεί να είμαι περαστικός και τότε να συμφωνήσω μαζί σου.

– Πάλι καλά που ήρθες στα λόγια μου. Προηγουμένως, όταν σου μίλαγα για το χρόνο και τον ήλιο αναρωτήθηκες σε τι σε αφορούν όλα αυτά.

– Σωστά..., όμως πρέπει κι εσύ να καταλάβεις ότι εμένα δεν μου φτάνει μόνον το φως για να κάνω όμορφο το σύντομο ταξίδι μου.

Σαν βλάσφημος της ακούγονταν της πέτρας εκείνη τη στιγμή ο γλάρος. Πώς μπόρεσε να μιλήσει έτσι για το φως. Αυτή έζησε όλη τη ζωή της προσβλέποντας κάθε μέρα στο φως. Ακόμα και η φθορά, που ο χρόνος της προκαλούσε, ξεχνιότανε κάθε πρωί που αντίκριζε τον ήλιο. Τι' αυτό απάντησε με μεγάλη αυστηρότητα στο γλάρο.

– Δεν βλέπω κάτι άλλο, πέρα από το φως, που μπορεί να κάνει το ταξίδι όμορφο. Πάλι απρόσεκτο σε βρίσκω.

Ο γλάρος, όμως, ήταν σίγουρος γι ό,τι πίστευε. Μπορεί να μην ήταν τόσο σοφός όσο η πέτρα, όμως ήξερε να αναζητάει κάτι περισσότερο από το φως. Κάτι που να δίνει και νόημα στο ταξίδι του. Χωρίς να το πολυσκεφτεί ήξερε το τι μπορεί να κάνει ένα ταξίδι πιο όμορφο, και δεν το έκρυψε.

– Ο έρωτας..., ο έρωτας για το όμορφο.
Ο έρωτας... με καταλαβαίνεις;
απάντησε φωναχτά στην πέτρα.

Η πέτρα, που πρώτη φορά άκουγε για τον έρωτα, σκέφτηκε πως ο συνομιλητής της παραλογίζεται.

– Μα τι είναι αυτά που λες. Εγώ δεν γνώρισα ποτέ μου κάτι τέτοιο. Τι είναι ο έρωτας για το όμορφο;

Μια ζωή να βολοδέρνει με τον αέρα και το κύμα, που είχαν συμμαχήσει με το χρόνο, είχε γνωρίσει τόσα και τόσα, όμως, κανείς ποτέ δεν της μίλησε για τον έρωτα.

– Είδες που τώρα δεν καταλαβαίνεις κι εσύ, γειτόνισσα;

– Ναι, πραγματικά δεν καταλαβαίνω, όμως, θα ήθελα πολύ να μάθω.

Ο γλάρος, τότε, ένιωσε περήφανος που μπορούσε κι εκείνος να πει κάτι καινούργιο στην πέτρα, που ήθελε να μάθει για τον έρωτα. Χωρίς πολλές περιστροφές της έδωσε τη δική του ανάγνωση για τον έρωτα.

– Η αναζήτηση του ωραίου είναι ο έρωτας. Τόσο απλά.

– Η αναζήτηση του ωραίου;
απόρησε η πέτρα.

– Ναι, αυτό είναι!

– Μιλάς με μεγάλη σιγουριά, γείτονα, και αυτό με κάνει να σε πιστέψω. Γι' αυτό απορώ με τον εαυτό μου που δεν μπόρεσα να δω τον κόσμο κι απ' αυτήν την πλευρά. Αν μπορείς, όμως, εξήγησέ μου περισσότερο, για να βρεθώ πιο κοντά σου.

Του φάνηκε αδιανόητο του γλάρου που η πέτρα δεν κατανοούσε τον έρωτα και ζητούσε περισσότερες εξηγήσεις. Μετά όμως σκέφτηκε πως και στο δικό του κόσμο υπάρχουν πολλοί που δεν καταλαβαίνουν αυτό το απλό πράγμα. Θα έπρεπε, λοιπόν, να βρει εκείνα τα λόγια, που να τον καταλάβει και η πέτρα. Έπρεπε να της μιλήσει στη γλώσσα της.

- Εσύ μου μίλησες, πετρούλα, πως ο ήλιος ξεκινάει κάθε μέρα ένα καινούργιο ταξίδι που θέλει να είναι όμορφο. Πιο όμορφο, δηλαδή, από το προηγούμενο.
- Αυτό το είπαμε. Μην επαναλαμβάνεις τα λόγια μου.
- Προσπαθώ να σου περιγράψω τα ίδια πράγματα, όμως, με το δικό μου τρόπο, όπως εγώ τα γνώρισα.
- Ξεκίνα, λοιπόν. Σε λίγο αρχίζει η παλίρροια.

Ο γλάρος, χωρίς να χάσει καιρό, άρχισε να εξηγεί στην πέτρα.

– Νομίζω πως πρέπει να σου πω ότι και το δικό μου καθημερινό ταξίδι είναι ένα ταξίδι σαν του ήλιου. Έτσι θα με καταλάβεις καλύτερα.

Κάθε φορά που πετάω ψηλά έχω τη χαρά να αντικρίζω ατέλειωτες ομορφιές.

Πόσο όμορφη είναι η θάλασσα από ψηλά, ακόμα κι όταν είναι φουρτουνιασμένη. Η μια ακτή είναι πιο ρομαντική από την άλλη. Το κάθε νησί είναι πιο όμορφο από το άλλο. Και τότε μαγεύομαι, όπως με το φως, και θέλω να δω και το επόμενο κομμάτι του κόσμου, και το παραδίπλα, γιατί ελπίζω πως θα είναι ωραιότερο από το προηγούμενο. Κι όταν το βράδυ γυρίζω στη φωλιά μου, αναλογίζομαι τα όσα γέμισαν την ημέρα μου με ομορφιά και ελπίζω πως το επόμενό μου ταξίδι θα είναι ομορφότερο.

– Νόμιζα πως θα μου μιλούσες για τον έρωτα.

– Μα, για τον έρωτα σου μιλάω.

Αυτό το ατέλειωτο κυνήγι του ωραίου είναι ο έρωτας.

Αυτή η αναζήτηση του ωραίου είναι που κάνει το καθημερινό ταξίδι όμορφο.

Αυτό είναι που κάνει και ο ήλιος.

Σκέψου πως αν είχε ανακαλύψει την ομορφιά, τότε, το ταξίδι θα είχε τελειώσει.

Η πέτρα έπεσε σε περίσκεψη. Σαν να είχε δίκαιο ο γλάρος. Άρχισε να καταλαβαίνει τι είναι ένα ταξίδι στο χρόνο και τι μπορεί να ελπίζει κανείς από ένα ταξίδι. Δεν έπαψε, όμως, να φοβάται το χρόνο.

– Και δεν σε τρομάζει ο χρόνος, γείτονα;

– Ο χρόνος είναι μέρος του ταξιδιού μας. Αυτός βάζει τις δικές του προτεραιότητες κι εμείς τις δικές μας.

– Και ποιές είναι οι δικές μας προτεραιότητες;

– Να χαρούμε το ταξίδι, αναζητώντας συνεχώς το ωραίο. Αυτή είναι η δική μας προτεραιότητα.

– Τώρα κατάλαβα γιατί προηγουμένως με θεώρησες άψυχη. Είναι που εγώ δεν έχω μάθει να ερωτεύομαι.

– Δεν θα μπορούσα ποτέ να είμαι τόσο σκληρός μαζί σου. Αυτά που είπα είναι τα δικά σου λόγια, όμως, με τον δικό μου τρόπο. Δεν νομίζω πως είσαι άψυχη.

Ποιός να τό 'λεγε πως ένας περαστικός γλάρος και μια πέτρα θα μπορούσαν να πουν τόσα πράγματα. Και ενώ φάνηκε πως κάπου είχαν συμφωνήσει, η πέτρα συνέχισε να έχει τις αμφιβολίες της.

– Καλά το είπα από την αρχή πως δεν μου μοιάζεις για πουλί, γείτονα; Τώρα βλέπω πως κρατάς και ένα μπαστούνη !

